

колонисти край морето и кървавото съпротивление срещу Филипа Македонски, срещу сина му и най-после — Римският епопеи на геройски отбрани, на горска жажда за независимост. Хайдутството на Одриси и Асти, които подъ това си име се чуватъ късно слѣдъ Юстиниана, не бѣше чуждо на нахълталитѣ тукъ Славяни и Прабългари. Югоизточна България бѣше заселена съ Славяни още прѣди основаването на Аспаруховото царство. Тѣсно свързани по произходъ съ Славянитѣ въ Сѣв. България, тия въ югоизточна бѣха по-скоро съюзници, орждие на Прабългаритѣ срѣщу Византия, отколкото тѣхни неприятели. Това съдруничество се послѣдваше отъ частични нахълтвания въ византийскитѣ земи и отъ партизански войни съ мѣстнитѣ легиони. Това положение на работитѣ ще е траело дори до Бориса, въпрѣки начъртанитѣ при Тервела и Кормисоша български граници вече на югъ отъ Източния Балканъ. Отъ тукъ става ясно, че до окончателното закрѣпване на тия граници, полетата на югоизточна България, нейнитѣ планински върхове и буйни гори, сж били арена и гнезда на широко хайдутство.

Достатъченъ е само единъ фактъ да характеризира горното положение на югоизточна България прѣзъ това врѣме и да поясни нѣкои загадки въ стария ни епосъ:

Слѣдъ убиването на царя ни Телець и изгонванието на избрания на негово мѣсто Сабинъ въ Цариградъ прѣзъ Месемврия, идва на българския прѣстолъ Баянъ (Радан, Βαϊανός). Когато Баянъ отишелъ въ Ц-дъ за да се срещне съ императора (763 г.), на връщане въ България, послѣдния праща тайно нѣколко войника за да отвлечатъ Славянския боравящъ тукъ вождъ Северъ Σέβερος, τὸν Σέβερον ἀρχοντα Σκλαβοῦνον¹⁾ Причината на това билъ самия Северъ, който начело Славяни, а очевидно и Прабългари, е пакостилъ на византийцитѣ въ югоизточна България чрѣзъ своето хайдутство. Той е билъ заловенъ и закаранъ въ Ц-дъ, но не е извѣстно какво станало съ него. Вѣроятно, ще е сподѣлилъ участъта на другъ съврѣменъ нему вождъ, който сжщо се е подвизавалъ съ хайдутство, пакъ въ Източна Тракия. Казвалъ се е Хризинъ (Χρυσίνος) и е върлувалъ съ цѣла орда „хайдуги“, познати тогава подъ името Скамари (Σκαμάροι), които имали за гнѣзда самия Балканъ.

¹⁾ Въ Виенското най-ново издание на Теофана, израза въ Бонското издание, „славянския вождъ Северъ“ е поправено на „вожда на славянитѣ Севери“. Колкото и да е по-правдоподобна тая нова редакция на тоя важенъ пасажъ у Теофана, ние ще се водимъ по старото издание за да избѣгнемъ техническитѣ мжнотии при поправянето на текста си, гдѣто се визира тоя пасажъ. Тѣй или иначе, важно е, че въ югоизточна България прѣзъ VIII-ия вѣкъ е имало славяни, които качело свои вожлове сж реагирали срѣщу византийцитѣ.